

ΜΗ πιστεύετε σ' αυτά που λέει ο κόσμος. Δέν είμαι κανέναν Δόν Ζουάν. Σάς τ' εξομολογούμαι ο ίδιος. Τό μόνο προτέρημα που έχω είνε ότι μπορώ να ξεγελώ τους άλλους. Είμαι ένας άνθρωπος που λέει ψέμματα. Μ' άρεσει ο φωτοστέφανος κι η γήμη του κατακτητού. Σάς δοκιμάζω όμως ότι όλ' αυτά είνε μιά άπατηλή επιάρκεια. Στο βάθος είμαι κι' εγώ σάν τους άλλους. Φαίνεται ωστόσο πώς είμαι τυχερός. Με βοηθάνε πολύ ή περιπτώσεις. Μόλις βρω λοιπόν την ευκαιρία, κοροϊδύω. Ναι, ξεγελώ όλον τον κόσμο, τους γονείς μου, τους φίλους μου, τους έχθρους μου, χωρίς διάλου να κοκκινίζω. Τό έχω μέσα μου. Τι φταίω εγώ;...

Είμαι σαράντα χρόνων. Είμαι σοβαρός άνθρωπος και μάλιστα υπόδειγμα άρετης. 'Η μητέρας με δείχνουν στά παιδιά τους και τους ψιθυρίζουν στ' αυτί: «'Αχ, κι' εσύ ήταν να γίνης κι' εσύ σάν κι' αυτόν!». "Όσο για τις γυναίκες, αυτές με φέρνουν πάντα ως παράδειγμα στους άντρες τους: «Κύτταξέ τον!... Τί λαμπρός άνθρωπος! Μακάρι να τομιαζέσαι κι' εσύ λιγάκι!». Βλέπετε λοιπόν; 'Εγώ είμαι άθωος! Είμαι τό δθμα της φήμης μου...

Οί φίλοι μου έρχονται και μου έμπιστεύονται τά μυστικά τους. 'Η φίλεις μου ζητάνε πάντα να φρωτιστούνε από τις συμβουλές μου. Με νομίζουν πάνσοφο! Κι' εγώ, άλλοιμονο, είμαι μιά άδεια κοιλιά! "Εχω μιά ευχέρεια να λέω φράσεις κι' ένα σωρό άσυναρτησίες. 'Ο κόσμος, όλες αυτές τις φλυαρίες τις νομίζει για χρησμούς. Με θεωρούν έξυπνο, ενώ εγώ ντρέπομαι για τόν εαυτό μου. Αυτή είνε ή δυστυχία μου...

Μιά φορά μόνο στη ζωή μου δέν κοροϊδύεφα ένα φίλο μου. Μιά φορά μόνο φρόθηκα όσος έπρεπε, χωρίς να κάνω καμιά από τις συνήθισμένες μου τρέλλες. Κι' από τότε ο φίλος μου αυτός, ο Τζιοβάννι Τρουπάτσι, χωστάει σ' έμένα την ευτυχία του. 'Ακούστε λοιπόν τις περιπέτειες της φτωχής του καρδιάς.

'Ο Τζιοβάννι ήταν έρωτευμένος με την κόρη ενός πλουσίου εισοδηματία. 'Επρόκειτο στην αρχή για ένα μικρό φλέρι σ' ένα οικογενειακό χορό που πήρε σέ λίγο τρομακτικές διαστάσεις. 'Εγινε μέσα σέ μιά βδομάδα ένας τρελλός και παράφορος έρωτας...

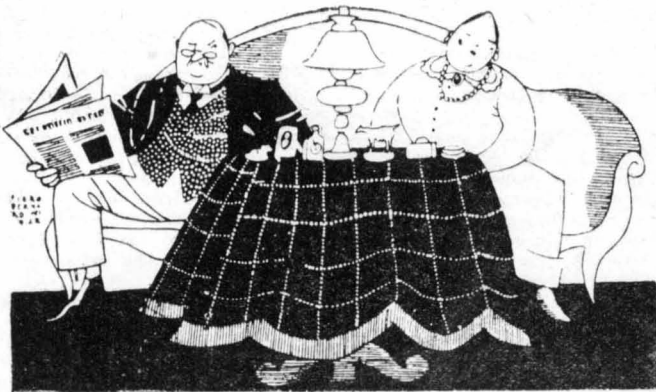
— Είμαι χαμένος... μου είπε μία μέρα ο φίλος μου. Τι άδικία, να μη μπορώ να παντρευτώ τη Σαβίνα, την πολυαγαπημένη μου!... Οί γονείς της δέν με θέλουν για γαμπρό τους: «'Η Σαβίνα — λένε — είνε μικρή ακόμα. "Ας περάσουν λίγα χρόνια κι' ύστερα βλέπουμε για τόν γάμο της. "Επειτα, θα κάνετε καλά να τό βγάλετε από τό νού σας. 'Η Σαβίνα δέν μπορεί να γίνη γυναίκα σας. Δέν μάς κάνετε. Βρήτε καμιάν άλλη...».

Οί έρωτες τού φίλου μου, όσο κι' άν ήταν ρομαντικοί, μ' ένδιέφεραν όσο δέν μπορείτε να φαντασθήτε. 'Ησαν τόσο άθωοι, τόσο άγνοί, τόσο τρυφεροί!...

- Κι' εσύ τί σκέπτοσαι να κάνης; τόν ρώτησα.
- 'Ο Τζιοβάννι μου είπε τότε μ' ένα δραματικό τόνο στη φωνή: "Η δική μου, ή κανενός! "Η εκείνη, ή... τόν θάνατό!...
- 'Εγώ, όσως πάντα, χαμογέλασα. "Επειτα όμως θεώρησα καλό να σοβαρευτώ:
- Μά για σκέψου καλύτερα, Τζιοβάννι. Θα ύπάρχη κάποιος τρώπος σωτηρίας...
- Ένας μόνο.
- Ποιός;
- 'Εσύ!
- 'Εγώ;
- Ναι, 'Εδώ μάς χρειάζεται ένας σοβαρός άνθρωπος.

Και μου εξήγησε τό σκεδίό του. 'Επρεπε να παρουσιαστώ στους γονείς της Σαβίνας και να τούς εξηγήσω... Τί; Καταλαβαίνετε. Τά προτερήματα τού έρωτευμένου Τζιοβάννι, τά φυσικά του χαρίσματα κι' άκόμη ν' άφήσω να ύπονοηθί ότι άργά ή γρήγορα θα κληρονομούσε έναν πλουσιώτατο θείο του. "Επειτα, έπρεπε να τούς δώσω να καταλάβουν ότι αυτή ή έπίμονη άρνησί τους μπορεί να ελξε στό τέλος και τραγικά άποτελέσματα... Με λίγα λόγια, έπρεπε να τούς πείσω ότι ο φίλος μου ήταν ο μόνος άνδρας που ταίριαζε της Σαβίνας.

Για μιά στιγμή σκέφτηκα να

Οί γονείς της ήταν γεμάτοι προλήψεις...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΚΑΤΑΛΑΝΟ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΒΙΝΑΣ

καμιά δυσκολία. 'Ο ματαιόδοξος πατέρας της τό είχε καμάρει τού ότι ήσαν φίλος του. Τό όνομά μου, βλέπετε, ήταν πασίγνωστο. 'Ημουν ένας άνθρωπος τού κόσμου!

— Μά δέν τό βλέπετε και μόνος σου; μου έλεγε ο πατέρας της νέας. Σ' άφινω στην καλή σου θέλησι. 'Ο Τζιοβάννι μπορεί να είνε ένα καλό παιδί, μά δέν κάνει για τη Σαβίνα. Είνε μικρή ακόμα. Δέν έχει στό νού της παντρείε. Αυτό μπορεί να τό ιδής και μόνος σου...

Κι' αποφάσισα πειά να φραξέω τη Σαβίνα. 'Η πονηρή αυτή μου φρόθηκε με ειλαιρίαινα. Δέν μου έκρυψε την αντιπάθειά της για τόν ύποψηφο γαμπρό.

— Είνε άνοστος, μου είπε. Είνε, μάλιστα, και λίγο κοντός. Μιλάει διαρκώς για' άσημαντα πράγματα... Γράφει όμως όμορφα! "Α! αυτό, ναι! Γράφει πολύ όμορφα... ραβασάκια!... Μά όμορφα γράφω κι' εγώ...

— Δέν άμφιβάλλω, της απάντησα. Είσαι ένα πολύ έξυπνο κορίτσι, Σαβίνα... Θα μου έπιτρέψης όμως να σ' ερωτήσω κάτι: 'Αφού δέν σ' άρεσει, γιατί θέλεις να τόν παντρευής;...

Τά μάτια της Σαβίνας με κίτταξαν μέ όλο,τι.

— Μά δέν τό κατάλαβες ακόμα; Θεέ μου, πόσο στενοκέφαλο είνε οί άνδρες! Βαρέθηκα πειά τις έρωτικές εξομολογήσεις τού καθηγητού μου, τά λυπητερά άνοστενάγματα τού έξαδέλφου μου, τό κόρτε τού φοιτητού που κάθετα απέναντί μου...

— Καταλαβαίνω... της είπα. Θέλεις πειά να παντρευής; 'Η Σαβίνα χαμογέλασε και με κίτταξε με τό άθωώτερο βλέμμα τού κόσμου. 'Εγώ τότε τη ρώτησα με άφέλεια:

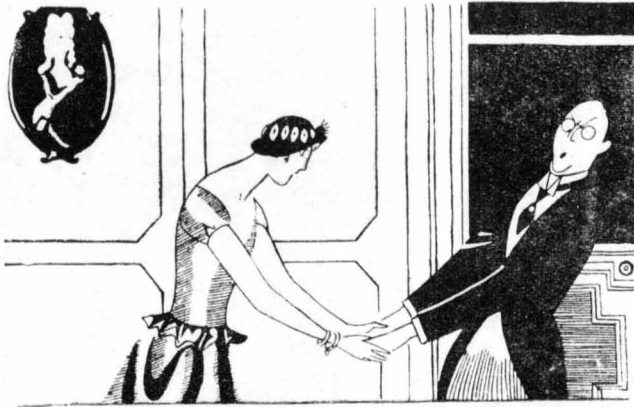
- Δέν ύπάρχη λοιπόν κανένα πρόσωπο πιο ένδιαφέρον;
- 'Εκείνη άναστένναξε και σήκωσε τούς ώμους.
- Ξέρω κι' εγώ;...
- Μά τότε γιατί θέλεις να πάρης τόν Τζιοβάννι;
- Τι άδιάκριτος που είσαι!... 'Ο Τζιοβάννι είνε ο πιο κοντός άν' όλως. Θα τόν κάνω δ,τι θέλω... Θα τόν τραβά από τη μητή...
- "Α! γι' αυτό λοιπόν έπιμένεις τόσο πολύ;...
- Μά γιατί άλλο;
- Δέν τόν αγαπάς;
- 'Εγώ; Τι ιδέα! "Όπως κι' άν είνε όμοιος, θα τόν παίρνω εύχαριστώ, για να βγω πειά από δω μέσα... Θέλω κι' εγώ ν' ανοίξω σπίτι, να δέχομαι τις φίλες μου, να κάνω ό,τι θέλω, να ζήσω...

Τι μπορούσα να της πώ;... Τό μόνο που κατάλαβα, ήταν ότι ο Τζιοβάννι έπρεπε να σωθί με κάθε τρόπο.

— Σαβίνα, άκουσέ με... 'Ο Τζιοβάννι δέν είνε τόσο άνόητος, όσο φαντάζεσαι... 'Εχει κι' αυτός τά έλαττώματά του... "Αφσέ τον να πάη στην όαγή...

— Μά τί λές τώρα; Τόν ξέρεις μήπως καλύτερα από μένα... 'Εχω πάει πειά την άπόφασή μου. Περιμένε λίγο και θα ιδής... Σου έτοιμάζω μιά έκκληξή.

Περιμένα... Και είδα ύστερα από λίγες ήμέρες τό Τζιοβάννι και τη Σαβίνα να μπαίνουν σάν άνεμοστρόβιλος μέσα στό σπίτι μου. 'Ο φίλος μου είχε κάνει μιά μεγάλη ά-

— 'Ελάτε, κιντάξτε με στα μάτια...

ΟΙ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΨΕ

Απόψε—ή βραδύα καλή—στη δύση πορφυρίζουν
Σάν Άλικα ροδόφυλλα τὰ σύννεφ' άγκυλιές.

Τὸν Παρθενάνα ρόδινες ἀνταύγειες τὸν φωτίζουν
—Στέφανο στὶς καλλιμορφες μαρμαρίνες θεές—

Απόψε τὰ γαρύφαλα τὸν δειλιῶν ἀνθίζουν
Καὶ μὲ μελοῦν τῶν γιασεμιῶν, ἡ θεῖες εὐωδιές.

Ὁ χρόνος φεύγει. Καρτερῶ νάρθηξ. Σιγά-σιγά
Σκεπάζει τὰ ροδόφυλλα τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι

Καὶ τὸ φεγγάρι νοιώθοντας τὸν ἔρχομό σ' ἀργά

Προβάλλει πίσ' ἀπ' τὸ βουνὸ σκορπιζοντας γιὰ χἀδι
Τὴν ἀσημέν' ἀχτίδα του π' ἀπάνω σου λυγὰ

Καὶ σοῦ χαϊδεύει τὴ μορφὴ γλυκειὰ μου μέσ' στὸ βράδυ.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Χρόνια καὶ χρόνια, στὸν ἴδιο ρυθμὸ,
Στοὺς ἴδιους τοὺς τόπους, διαβάτης μισεύω.

Καὶ πᾶν δὲν ξέρω γιὰ ποιὸν καὶμὸ
Καὶ κάτι γερεύω,
Ἀνάσα μοῦ δίνει ἡ κάθε ἀγὴ
Καὶ κάτι καινούργιο καὶ πρῶο, σὰ χἀδι

Μὰ ἡ σκέψη μου, τρέμω, μὴ σπάσει καὶ βγει
Σὰν πέφτει τὸ βράδυ...
Σὲ τίνοο δνειροῦ τὸ πλάνο φτερό,

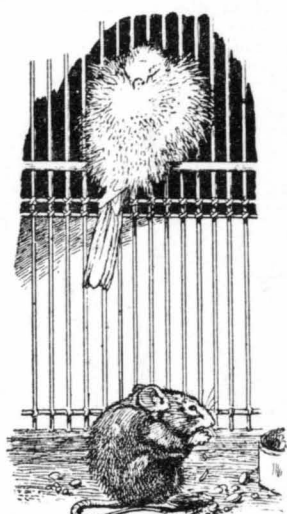
Φτωχὸς ταξειδιάρης, ποθῶ ν' ἀκουμπήσω;
Σιμὰ σὲ ποῖο κόσμο βουδὸ λυχατῶ
Τὸ νοῦ μου ν' ἀφήσω;

Ἀπόστασα τώρα καὶ πλιδὸ δὲ βαστῶ
Κι' ἐδῶ τὸ χορμὸ μου θὰ γείρω τὸ μαῦρο.
Κι' αὐτὸ ποῦ γυρῶ, κι' αὐτὸ ποῦ ζητῶ
Ποτέ μου δὲ θαῖρω...

ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΝΟ...

Φτερά τοῦ νοῦ,
Σὲ κόσμο ἀγνοῦ,
Μὲ φέρονται μέρη.

Στ' ἀγνό του φῶς
—λόθος κρυφός
—τρελλὸ μεθύσι—

ΒΕΤΑ Π.

νοησία. Τὸν εἶχε ἀπαγάγει...
—Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ φερθῶ τίμα! μοῦ εἶπε. Θὰ τὴν παντρευ-

τῶ μόλις μᾶς δώσει τὴν εὐχή του ὁ πατέρας της. Σοῦ τὴν παραδίδω,
λοιπὸν...

Ἡ Σαβίνα χαμογελοῦσε καὶ μὲ κίτταξε μ' ἓνα ἱκετευτικὸ βλέμμα.
—Ἡ τρέλλα σου εἶνε ἀχαρᾶκτηριστὴ! τοῦ ἀπήτησα. Ἄς εἶνε
δωρός. Θὰ σὰς βοηθήσω...

Ὁ Τζιοβάννι ἄρρησε τὴ Σαβίνα στὸ σπίτι μου κι' ἔφυγε. Ἐγὼ τότε
θεώρησα καλὸ νὰ τὴν μαλώσω.

—Ἀμυαλὴ! τῆς εἶπα.
Ἐκεῖνη μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὲ κἀνή ν' ἀφήσω τὸ σοβαρὸ
ἔπος μου καὶ νὰ γίνω πάλι φίλος της, ὅπως πρῶτα.

—Ἐλάτε... Κοιτάξτε με στὰ μάτια! μοῦ εἶπε.
Τῆς ἔφριξα μιά λοξὴ ματιὰ καὶ εἶδα ἐκπληκτοὺς μιά ἄλλη Σαβί-
να!... Τὸ πρόσωπό της ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὰ χεῖλῃ
της ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

—Ἦρθα γιὰ σένα! μοῦ εἶπε μὲ φοβισμένη φωνή. Δὲν κατάλαβες
λοιπὸν ἀκόμα ὅτι σ' ἀγαπῶ;

—Ἐμένα; φώναξε σαοτισμένος. Ἄ! Μὰ αὐτὸ πειὰ δὲν τὸ περι-
μένα... Ὡστε ἦρθες γιὰ μένα;... Ὡστε δὲν ἀγαπᾶς τὸν Τζιοβάννι;

—Ὄχι, καλέ.
—Καὶ θὲς νὰ γίνης δικὴ μου;
—Ναί, καλέ...

—Λαμπρά. Θὰ παντρευτῆς τὸ Τζιοβάννι
καὶ θ' ἀγαπᾶς ἐμένα. Σ' ἀρέσει;
—Ἐξοχα!

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἔσωσα δηλαδὴ τὸ φί-
λο μου καὶ σῶθηκα κι' ἐγώ, Οἰκονομηθίκα-
με δηλαδὴ ἀρεκτὰ βολικά κι' οἱ δύο...

Μ. ΚΑΤΑΛΑΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ ράφτης ἑνὸς διακεκριμένου δανθὲ ἀναγκάστηκε, ἀφοῦ ἔχασε
τὴν ὑπομονὴ του, νὰ στείλῃ τὸ λογαριασμὸ του στὸν πελάτη του, συ-
νοδευόντάς τον μὲ τὴν ἐξῆς σημείωση:

«Κύριε, ὁ λογαριασμὸς σας στέκεται τόσον καιρὸ ἔωρα. Για-
τί τὸν ἀφίνετε σ' αὐτὴν τὴν ἐκκενρῆ κατάστασι».

Καὶ ὁ κομπενόμενος πελάτης του, τοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς:
«Κύριε, λυποῦμαι ποῦ ὁ λογαριασμὸς μου στέκεται τόσον και-
ρὸ. Πῆτε του, λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ νά... καθῆσῃ!»

Κάποιος βουλευτῆς τῆς Γερμανίας εἶδε μὰ φορὰ στὸν ἔπνο του
τρὶα ποντίκια: Τὸ ἓνα παχὺ, τὸ ἄλλο ἀδύνατο καὶ τὸ ἄλλο τριπλό. Ἐ-
κάλεσε λοιπὸν ἓναν περιφρημὸ Τσιγγάνο ἐξηγητὴ τῶν ὄνειρων γιὰ νὰ

τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρό του.
Καὶ ὁ Τσιγγάνος, ἀφοῦ σκέφτηκε λιγάκι, τοῦ εἶπε:
—Τὸ παχὺ ποντίκι, βασιλῆά μου, εἶνε ὁ πρωθυπουργὸς σου, τὸ ἀ-
δύνατο ὁ λαὸς σου καὶ τὸ στραβὸ εἶνε... ἡ Μεγαλειότητά σου!...

Ἔνας κουτσαβάκης ἔλεγε κάποτε σ' ἓναν κύκλω... «θαυμαστῶν»
του:

—Ἐχω, βρε παιδιά, ἐκ φύσεως, τόσο ἀρεϊμάνιο καὶ τρομερὸ ἔ-
φος, ποῦ ὄσες φορὲς κνττάζομαι σὲ καθρέφτη, τρέμω καὶ φοβοῦμαι
κι' ὁ ἴδιος... τὸν ἐαυτὸ μου!...

Ρώτησαν κάποτε ἓναν κακοῦργο, ἂν πράγματι εἶχε
διαπράξει διὰ ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν
κατηγοροῦσαν.

—Διέπραξα κι' ἓνα ἄλλο ἀκόμα, τὸ τελευταῖο καὶ χει-
ρότερο, ποῦ δὲν μοῦ τὸ καταλογίσατε! ἀπάντησε ἐκείνος.
—Ποῖό;

—Τὸ ὅτι στάθηκα καὶ μὲ πᾶσανε!

Ἔνας χωρικός κάποτε περνώντας μπροστά ἀπ' τὸ
Κακοφυοδικεῖο μᾶς πόλεως, εἶδε ἓναν κατάδικο ποῦ
τὸν πῆγαιναν ἀλυσσοδεμένον πέντ' ἔξη χωροφύλακες.

Ἀπὸ περιέργεια λοιπὸν πλησίασε κάποιον καὶ τὸν
ρώτησε τί εἶχε κάνει ὁ κατάδικος αὐτός.

—Πλαστογραφεῖς! τοῦ ἐξήγησαν. Ἦταν τρομερὸς
πλαστογράφος!

—Τί εἶνε αὐτὲς ἡ πλαστογραφίαι; ρώτησε ὁ χω-
ρικός.

—Νά, ἀντέγραφε διάφορα ἔγγραφα καὶ ἔβαζε ξένες
ὑπογραφές.

—Μπᾶ! Ὡθεξε λοιπὸν πολλὰ γράμματα γιὰ νὰ κἀνή
ἀπ' αὐτὲς τίς δουλειές.

—Βέβαια...
—Ἄ! καλὰ τῆλεγα ἐγὼ στὰ παιδιά μου, φώναξε στὸ
τέλος ὁ χωρικός, πὼς... τὰ πολλὰ γράμματα χαλᾶνε τὸν
ἄνθρωπο!...

Συμβουλεύσαν κάποτε οἱ συγγενεῖς της μιά νεαρὰ χή-
ρα καὶ τῆς ἔλεγαν:

—Καλὰ θάκανες νὰ παντρευτῆς, ἀλλὰ ἀκόμα καλύτερα θάκα-
νες νὰ μὴν παντρευῶσουν.

—Ἄς κάμοιμε πρῶτα τὸ καλὸ κι' ἔστερα βλέπομε γιὰ τὸ καλὸ-
τερο! ἀπάντησε ἡ ἀνυπόμονη χήρα.

Ἔνας μονόφθαλμος κάποτε θέλοντας νὰ πειράξῃ ἓναν καμπούρη,
ποῦ τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο του πρῶτ-πρῶτ, τοῦ εἶπε:

—Ἐ, φίλε, σάμπως πολὺ νωρὶς φορτώθηκες σήμερα;
Κι' ὁ καμπούρης ὄμως, πῶ ἐξυτνος, τοῦ ἀπάντησε:

—Σοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πρῶτ; Καῦμένη, εἶνε μεσημέρι, ἀλλὰ ἐσοῦ
δὲν τὸ καταλαβαίνεις γιὰτὶ ἀνοιξες μονάχα... τὸ ἓνα σου παράθυρο!

Ἔνας Γασκῶνος παλληκαρῆς διηγόταν κάποτε ὅτι σὲ μιά πάλῃ τό-
σο καλὰ κατόρθωσε νὰ κολλήσῃ τὸν ἀντίπαλό του στὸν τοῖχο, ποῦ γιὰ
πολλὴν ὥρα νόμιζε κι' ὁ ἴδιος πὼς ἦταν... τοιχογραφία!...

Ἴδού καὶ μιά ἐπιτυχημένη ἐπιτάφιος ἐπιγραφή:
Ἐνθάδε κεῖται ὁ Χ... Χ... βιώσας ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ὡς ἄν-
θρωπος καὶ ἐπὶ δεκαπέντε... ὡς σύζυγος!

—Μαμάκα, τί πράγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄγ-
γελοῖ;

—Οἱ ἄγγελοι, παιδί μου, εἶνε πλάσματα
μὲ φτερά.

—Τότε ἡ χαμαριέρα μας γιὰτὶ δὲν ἔχει;
—Γιὰτὶ ρωτᾶς, παιδί μου;
—Ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς, δταν τὴ βλέπει,
τῆς λέει πάντοτε ἀγγελέ μου.